

De Ziel

door Sandra J. Paul

Gratis eerste hoofdstuk

Proloog

Amper vijftien was hij toen hij op het Eiland strandde. Het is één van de weinige herinneringen die hij kon bewaren. Hij weet nog hoe de boot plots gevangen raakte in een vreemde storm die hen overviel. Iedereen, behalve vier mensen die het geluk hadden het strand te bereiken, zonk met het schip. Hij herinnert zich nog flarden, hoe hij in het water terecht kwam en toen, uren later, ontwaakte op het strand. Hij bleef liggen tot hij de moed vond zich op te krikken en te aanvaarden dat alles wat hij ooit kende, weg was. Zijn ouders zaten ook op de boot en overleefden het niet.

De drie andere overlevenden waren volwassen mannen. Eén van hen was zwaargewond en stierf diezelfde nacht nog. Samen doorzochten de drie overlevenden het Eiland, op zoek naar hulp. Die vonden ze ook, in de vorm van één enkele man die al jarenlang alleen leefde op het Eiland. Hij vond *hen* en ontfermde zich meteen over hen. Hij gaf hen een plaats in de grot waarin hij zich schuilhield tegen de wilde dieren die toen vrij over het Eiland verspreid leefden, voorzag hen van water en voedsel en zorgde dat ze niets tekort kwamen. Hij wist precies wat ze nodig hadden en leerde hen overleven. Hij was een stille man die nauwelijks sprak en zich redde met gebarentaal en een beperkte woordenschat. Hij was

achterdochtig tegenover de twee mannen en vriendelijk naar de tiener toe. De andere twee mannen ontdekten al snel dat er iets niet klopte met de plaats waarop ze terechtgekomen waren. Ze voelden aan dat hun redder vele geheimen bewaarde en waren openlijk nieuwsgierig. Ze bespraken onderling wat ze met de man zouden doen om hem zijn geheimen te ontfutselen, er vast van overtuigd dat het Eiland schatten verborg. Ze trokken regelmatig op zwerftocht, ondanks het aandringen van hun redder dat ze dat niet mochten doen.

Een tweetal maanden na de storm werden de mannen ziek. Ze kregen hoge koorts, beleefden hallucinerende dromen en beseften regelmatig niet meer wat ze deden. Ze werden in korte tijd agressief, vijandig en veranderden zo sterk dat de jongen bang van hen werd. Hij bleef bespaard van de ziekte, ook al begreep hij niet waarom. Ze smeedden plannen om de bewaker van het Eiland uit te schakelen. Hun redder voelde aan wat de twee van plan waren met hem. Hij doodde hen in hun slaap. De jongen lag wakker op zijn bed van bladeren en keek onbewogen toe. Hij voelde instinctief aan dat hij niet in gevaar was en voelde een zekere opluchting toen de anderen uit de weg geruimd werden. Zijn redder begroef de mannen zonder een woord te zeggen en nam hem onder zijn hoede. Toen keek hij naar zijn pupil en praatte voor het eerst. De jongen besepte dat zijn

redder hen al die tijd prima had verstaan en hem had uitgekozen. Vanaf toen begonnen de echte lessen. De Bewaker leerde hem alles over de magie van het Eiland zodat hij hem kon opvolgen. Hij leerde hem alle geheimen en deed hem zweren om ze, zoals al zijn voorgangers voor eeuwig te bewaren. De jaren verstreken en zijn redder wist dat hij niet lang meer te leven had. Hij was oud, ziek en klaar om zijn taken te overhandigen. Hij gaf zijn opvolger een mes en vroeg hem om hem te doden volgens het ritueel dat al eeuwenlang deel uitmaakte van het Eiland. De jongen deed precies wat hem gevraagd werd, doodde zijn redder, begroef hem en werd de nieuwe Bewaker.

Daarna nam hij zijn rol als Bewaker op. Jarenlang leefde hij alleen op het Eiland, tot hij vergat wat het was om te praten. Hij had een positieve invloed op het Eiland, had veel macht over alles wat er leefde en verdeelde het Eiland in gebieden zodat alles er in vrede met elkaar leefde. Hij was gelukkig in zijn eentje, hij had geen andere mensen nodig. Hij vond een vallei waar hij zich thuis voelde en leefde in vrede met de dieren.

Toen werd ook hij ziek. Het gebeurde heel rustig aan bij hem, hij merkte er aanvankelijk nauwelijks iets van. Het waren de kleine, subtiele veranderingen die het verschil maakten. Hij begon het contact met zichzelf te verliezen, wist soms niet meer wie of wat hij

was. Het was moeilijk om zich te blijven concentreren op zijn taken, om zijn ziel positief te houden. Hij kreeg indrukken binnen over het verleden van het Eiland en de vele bloedoffers die hier eeuwenlang werden uitgevoerd. Het Eiland drong aan op een opvolger, wat zijn voornaamste taak werd. In één van zijn duistere momenten gaf hij toe.

De volgende ochtend zag hij een boot stranden, wat zijn verleden naar boven bracht. Hij vond een gewonde man, de enige overlevende van het schip, drijvend tussen tientallen lichamen in het water. Hij werd uitgekozen door het Eiland. Hij ontfermde zich over de gewonde die zich Dennis noemde, gaf hem een thuis en hielp hem bij zijn herstel. Zijn beschermeling was hem dankbaar en toonde dit ook. Ze hadden meteen een band met elkaar en zorgden voor elkaar. Maar het duurde niet lang voor zijn pupil ongedurig werd. Hij was vaak dagen alleen weg, op zoek naar rust in zijn hoofd. Hij kwam dan terug met verhalen over verborgen valleien en ondergrondse tunnels en grotten die je van de ene zijde van het Eiland naar de andere kant brengen. Hij ontdekte plaatsen op het Eiland die hij nooit had gezien. Na één van die tochten kwam zijn pupil veranderd terug. Hij werd kortaf en nors, begon tegen zichzelf te praten en toonde zijn waanzin in kleine dingen en opmerkingen. Hij werd bang van Dennis en wist dat zijn beschermeling zich tegen

hem zou keren. En toen gebeurden er vreemde ongelukken, hij werd niet langer beschermd door het Eiland. Jarenlang was hij gespaard van de waanzin en was hij een goede Bewaker, maar het Eiland wilde hem inruilen voor Dennis.

Zijn ogen openden. Hij wilde niet dat er ooit nog een nieuwe Bewaker zou komen na hem. Hij kon de macht van het Eiland niet stoppen, maar hij kon wel een einde maken aan de eeuwenlange rituelen die het Eiland hanteerde. Dat was zijn enige doel in het leven. De enige manier om dat te doen, was om een einde te maken aan zijn eigen bestaan.

Helaas werd daarbij niet op Dennis gerekend. Hij moet gevoeld hebben wat zijn mentor van plan was, want kort na zijn besluit, sloeg Dennis hem neer en dreef een mes in zijn buik. Dennis' ogen verrieden zijn waanzin, zijn drang om de nieuwe Bewaker te worden en de macht van het Eiland over te nemen. Hij vocht voor zijn leven, worstelde met Dennis en slaagde erin te ontsnappen met het mes nog in zijn buik. Hij vluchtte de oude ondergrondse rotsen in waar hij jaren geleden door zijn mentor werd opgevangen en verborg zich daar.

Hij moest vechten voor het leven – verloor ook een paar seconden lang het leven, maar zijn ziel was te sterk om zomaar te gaan en hij kwam met een schok terug tot leven. Hij was niet langer de Bewaker

nu, hij was een gewonde man die zichzelf moest zien te redden, een man die zijn geloof in zijn bestaan had verloren. Hij leerde in de schaduwen van het Eiland te leven, terwijl Dennis' waanzin groeide en hij een cruise liet crashen met tientallen mensen aan boord.

Met lede ogen keek hij van een afstand toe hoe zijn vroegere pupil de overlevenden manipuleerde en de doden op het strand liet liggen. Hij durfde niet tussenbeide komen en liet toe dat Dennis een kamp opbouwde met de overlevenden om hen daarna één voor één te doden zodra hij hen niet meer nodig had. Hij bleef achter met een groep kwetsbare kinderen die hij omvormde tot zijn eigen kleine kolonie en hij genoot van zijn macht.

De man keek toe, vastbesloten de kinderen zoveel mogelijk te beschermen tegen hun laffe mentor. Alleen was hij zo angstig en schichtig geworden dat hij niets deed toen De Geest telkens weer toesloeg en zijn moorddadige plannen uitvoerde. Hij zag hoe Dennis de tweeling doodde, hij keek toe hoe de anderen hun dagelijkse routine steeds weer bleven volgen zonder vragen te stellen.

En toen kwam Stef en hij wist dat de nieuwkomer alles zou veranderen.

Hoofdstuk 1

Nu

De boot verankert zich ver voor de kust van het Eiland. De crew en passagiers zijn bang voor wat er gaat komen, ook al is het Eiland hun eindbestemming en keken ze tegelijkertijd uit naar dit moment. Verder dan een kilometer voor de kust durven ze zich niet te wagen. De ingehuurd bemanning is bang en durft niet van boord te gaan. Ze zijn angstig omwille van de reputatie van het Eiland en de vele verhalen die ze gehoord hebben. Van veraf lijkt het nochtans op een waar tropisch paradijs en is het net alsof er niets aan de hand is. Het lijkt een normaal, vrij klein eiland, omringd door een uitgestrekte oceaan die het al duizenden jaren omringt. Niets is minder waar.

De kapitein staat opgewonden, maar ook doodsbang aan de reling en tuurt met zijn verrekijker over het uitgestrekte zandstrand. Er is geen levende ziel te bekennen, alsof het al eeuwen onbewoond is. Dit ongerepte stuk natuur is fantastisch mooi en tegelijk heeft het iets dreigends. Als je verder kijkt dan het strand, zie je de rotsen die het zicht belemmeren naar wat er daarachter leeft. Dikke mist hangt boven de gigantische rotswand die het strand van het binnenland scheidt. Het voelt als een bedreiging, een boodschap naar vreemden toe om de gevaren van deze plek niet te onderschatten. De kapitein

voelt een koude rilling over zijn rug lopen bij de gedachte dat ze na dagen zoeken gevonden hebben wat ze zochten. Het is de derde dag dat ze rond deze coördinaten varen en iedereen begon al te denken dat ze compleet verkeerd zaten, dat ze zochten naar een naald in een hooiberg. En toen was het er plots, onverklaarbaar voor hen die hier nog nooit geweest zijn. Nu ze er zijn, voelt hij een angst die hij niet kan verklaren.

‘En nu?’ vraagt één van zijn bemanningsleden.

‘Ga hen halen,’ beveelt hij, maar het is niet meer nodig. Verschillende passagiers snellen naar het dek en staren met gemengde gevoelens naar het Eiland. Voor vijf van hen is het een terugkeer naar het verleden, naar dat wat ze een hele tijd geleden achter zich hebben gelaten, op zoek naar een ander en beter leven. Niemand van hen had verwacht dit prachtige stukje wereld ooit terug te zien en zeker niet onder deze omstandigheden.

De therapeute komt als eerste naar de kapitein toe. ‘Is dit zeker het bewuste eiland?’ vraagt ze, maar het antwoord hoeft ze niet af te wachten. Ze ziet aan de blikken van haar medereizigers dat dit is wat ze zoeken. De kapitein draait zich naar het meisje dat aan dek komt met haar ouders, zijn opdrachtgevers. Ze tuurt gespannen naar het strand en sluit haar ogen, terwijl een zachte bries door haar lange,

gitzwarte haren gaat. Danielle houdt haar pupil nauwlettend in de gaten.

‘En?’ vraagt haar moeder.

Na een tijdje schudt ze het hoofd. ‘Niets.’

‘Geeft niet,’ zegt haar moeder met trillende stem, ‘dat komt wel.’

De kapitein trekt een wenkbrauw op, maar zegt niets. Hij geeft zijn crew de opdracht hun boot te verankeren en de sloepen klaar te maken. Zijn passagiers bereiden zich intussen mentaal voor op hun zoektocht.

Niet alle tieners zijn mee teruggekomen naar het Eiland. Zij die verspreid leven over het land of in het buitenland zijn op de hoogte van de zoektocht, maar kwamen niet mee. Ook Jan, Rick en Tom konden het niet over hun hart krijgen hun families opnieuw achter te laten en besloten in samenspraak met Karel, Sofie en Danielle thuis te blijven, net als de andere Overlevenden die voortdurend in contact bleven met hen tijdens Stefs verdwijning.

‘Ik vind het vreselijk,’ zei Jan somber, ‘maar mijn familie heeft me ook nodig. Ik kan hen niet meer in de steek laten, ze zouden het niet overleven.’

‘We komen terug met Stef,’ beloofde Alex hem.

‘Breng iedereen heelhuids terug,’ vroeg Rick met gebroken stem.

‘Zorg voor elkaar.’

Kaat, Alex, Nik en Wim zijn wel aan boord, maar ze zijn niet alleen. Niks vader Maarten is verpleger en bood meteen aan mee te komen. Zijn vrouw Inge besloot daarop hetzelfde te doen, ondanks Sofie's protesten dat de reis te gevaarlijk zou zijn. Het koppel raakte in het afgelopen jaar goed bevriend met Karel en Sofie en vond het niet meer dan normaal om de stap te nemen.

‘We doen dit niet alleen voor jullie, Sofie,’ verzekerde Inge haar. ‘Nik en Wim zijn met geen stokken tegen te houden en wij willen hen niet opnieuw kwijt. Jullie hebben ons de jongens terugbezorgd, nu willen wij jullie helpen om Stef terug te krijgen.’

Sofie aanvaardde uiteindelijk dankbaar het voorstel, opgelucht dat het koppel een sterke, begeleidende hand in moeilijke tijden aanbood. Niet alleen Inge en Maarten zijn meegekomen, ook Danielle is erbij, waarvoor Sofie erg dankbaar is. Iets in haar zegt dat ze de vrouw nog hard nodig gaan hebben.

‘We zijn terug,’ hoort de kapitein de achttienjarige jongere naast zich zeggen met een stem die een mengeling bevat van woede, angst en opluchting. Hij kijkt opzij naar Alex die zijn handen rond de reling klemt en gespannen naar het strand tuurt. De anderen noemen hem Stefs beste vriend, degene die de vermiste het beste kent en weet hoe hij denkt.

Alex is gespannen en ook opgewonden dat ze het gehaald hebben. Hij haat het Eiland, maar het voelt tegelijkertijd aan als een bezoek aan hun verleden, alsof ze op vakantie komen na al die tijd en doen alsof het Eiland een perfect normale plaats is om te overleven.

Hij is sterker dan vroeger, sterk genoeg om te relativiseren wat er aan het gebeuren is. Hij is niet meer die agressieve jongen die zo snel mogelijk weg wilde uit zijn natuurlijke gevangenis. Hij is veranderd, een jongeman geworden die in korte tijd enorm is gegroeid. Hij heeft zijn grootvader met tegenzin achtergelaten, wetende dat hij zijn enige familielid wellicht nooit meer zal terug zien. De laatste maanden is de oude man sterk achteruit gegaan. Toch was hij degene die direct tegen Alex zei dat hij terug moest gaan. Alex volgde meteen zijn gevoel en besloot het risico te nemen. De blik van de kapitein dwaalt af naar Lina die met haar hoofd tegen Alex zijn schouder leunt. Hij weet dat dit de tweelingzus is van de jongen die ze zoeken. Zij is degene die hen hierheen geleid heeft en er op aandrang hier te blijven varen, er vast van overtuigd dat het een kwestie van tijd zou zijn voor het Eiland zou opduiken. De kapitein is razend nieuwsgierig, maar durft niet te vragen hoe ze dat wist. Hij weet wat de familie heeft meegemaakt in de afgelopen weken en stelt geen gevoelige vragen. Alex legt zijn arm beschermend rond

Lina's schouders en kust haar. 'We zijn er,' zegt hij zacht, 'Lina, je hebt het echt gevonden!'

'Net zoals Stef indertijd,' mompelt ze, terwijl ze haar armen om haar vriend heenslaat en ze samen naar het Eiland turen. Thomas staat naast zijn oudere zus en bestudeert het Eiland dat ze ruim een jaar geleden voor het eerst aantreffen. Hij herinnert zich nog als de dag van gisteren het moment dat hij samen met zijn ouders het strand bereikte en de groep jongeren aantrof.

Het andere meisje, Kaat, staat vlak naast hem, haar gezicht gespannen. Ze drukt haar vingernagels van haar linkerhand in haar rechterhandpalm, alsof ze zich ervan bewust moet worden dat ze niet droomt. Dan leunt ze tegen Thomas aan.

'Denk je dat hij nog leeft?' fluistert ze zacht.

'Ja,' zegt Thomas vastberaden.

Kaat glimlacht flauw en bleek, haar gezicht vertrokken van stress na de vele slapeloze nachten die ze achter de rug heeft. De kapitein weet van de verhalen die de jongeren onder elkaar uitwisselden aan boord en dat haar familie compleet overstuur was toen ze zei dat ze Stef ging zoeken. Zij gingen niet akkoord, maar ze had hen gezegd dat haar leven gestopt is op de dag dat Stef verdween en dat ze niet zonder hem verder kon. Het was haar keuze om te gaan. Haar

familie had gedreigd haar buiten te sluiten als ze vertrok en hen in de steek liet.

‘Je doet maar wat je moet doen,’ had ze koel gereageerd, overstuurd dat zij niet begrepen waarom ze moest gaan. Haar hart ligt bij Stef, ook al beseft ze dat ze haar oude leven voorgoed zou opgeven. Toen ze vertrok, gingen ze haar niet achterna. Ze sloot demonstratief de voordeur van het huis waar ze zich een jaar lang thuis gevoeld had en keek niet meer achterom.

De vijf volwassenen en vijf tieners zijn vastberaden Stef terug te vinden en zullen zich door niets laten tegenhouden. Danielle staat naast de kapitein, terwijl die zijn bevelen uitdeelt. De sloepen worden neergelaten, materiaal wordt ingeladen en iedereen maakt zich klaar om te vertrekken. Ze werpt een bezorgde blik op de hemel die verdacht donker wordt.

‘Dit is niet juist,’ mompelt Lina naast haar. Alex schudt zijn hoofd, zijn ogen naar boven gericht.

Het volgende moment breekt er een heftige storm los die de boot heen en weer schudt als een rubberen bootje. De kapitein vergeet even alles, behalve het redden van zijn schip en beveelt zijn passagiers om benedendeks te gaan, zodat hij zich kan concentreren. De volwassenen trekken de jongeren mee naar beneden waar ze samentroepen in de grootste kajuit, terwijl het schip zo heftig heen

en weer schudt dat het lijkt alsof de duivel zelf ermee gemoeid is. *Misschien is dat ook wel zo*, denkt Alex bezorgd met zijn blik op de donkere hemel. In de verte ligt het Eiland te baden in de zon.

‘Dit is niet normaal,’ zegt Karel bezorgd, ‘het lijkt wel op de storm die we meemaakten op de dag dat we Stef kwijtraakten.’

‘Of de storm die onze cruise vernietigde,’ mompelt Nik terwijl een herinnering aan die dag hem te binnen schiet. Af en toe keren momenten uit het verleden terug in zijn geheugen door triggers zoals deze.

‘Het Eiland doet dit,’ zegt Lina bezorgd. ‘Er is iets aan het gebeuren daar en wij zijn niet toegelaten.’

‘Wat bedoel je?’ vraagt Alex nerveus, ‘is er iets met Stef?’

‘Dat weet ik niet, ik kan het niet uitleggen.’ Lina kijkt haar ouders aan. ‘Het Eiland wil niet dat we aan wal komen.’

‘We moeten hier zo snel mogelijk weg.’ De kapitein snelt benedendeks en spreekt zijn passagiers toe. ‘De boot overleeft deze storm niet.’

‘Dat doet hij wel,’ zegt Lina, haar blik gericht op Alex. ‘Anders was het nu al voorbij.’

‘Kunt u het schip extra verankeren?’ vraagt Karel.

‘En met onze levens spelen? Dit risico neem ik niet. We moeten hier weg,’ zegt de kapitein.

‘We blijven,’ herhaalt Lina koppig. ‘We moeten wachten tot het Eiland ons toelaat.’

‘Gelooft u haar?’ De kapitein wijst naar Lina en richt zich tot haar ouders. ‘U weet toch dat dit geen steek houdt? Die storm betekent ons einde.’

‘We doen wat Lina zegt,’ reageert Danielle rustig. ‘Doe wat u kunt om het schip extra te verankeren.’

De kapitein mompelt iets binnensmonds dat niet voor herhaling vatbaar is en trekt opnieuw bovendeks waar hij zijn bevelen snauwt. Zodra het tweede anker het schip steviger vastlegt, verandert de storm van ritme. Een snijdende, snerpende wind speelt nog steeds met het vaartuig, terwijl hevige regenbuien hen benedendeks houden, maar de ergste storm is gaan liggen.

‘En nu?’ vraagt Karel aan zijn dochter.

‘Nu wachten we tot de zon weer schijnt,’ reageert Lina, terwijl ze plaats neemt, ongeduldig met haar vingers trommelt en tot grote verbazing van de anderen een ritme neuriet dat al dagen als een oorwurm in haar hoofd zit. Hetzelfde liedje speelde dagen door haar hoofd toen Stef net verdween, iets wat ze geen toeval vindt. Lina weet dat ze hier moeten zijn en dat haar broer haar nodig heeft. Dat is waar ze zich nu aan optrekt.